

วันพฤหัสบดีที่ ๒๕ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๒

ไทยแอร์วิชั่น

มหาวิทยาลัยนอกระบบ

ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาเรามีข่าวเกี่ยวกับมหาวิทยาลัยนอกระบบไปมาทางลบ โดยมีเสียงต่อต้านเกิดขึ้นหลายแห่ง

จากปรากฏการณ์ลักษณะนี้มีบุคลากรของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คือ นายเกษม จันทรน้อย เสนอความคิดเห็นที่น่ารับฟังเกี่ยวกับเรื่องนี้

ประเด็นสำคัญคือเรื่องบริหารบุคคล บุคลากรในมหาวิทยาลัยกังวลเรื่องความมั่นคง กลัวเรื่องการประเมิน ด้วยเหตุนี้จึงขอพูดกันให้ชัดเจน สำหรับ พ.ร.บ.การศึกษาใหม่ที่รวมกระทรวงศึกษาธิการและมหาวิทยาลัยเข้าด้วยกันนั้น ให้มีการออกนอกระบบสำหรับอุดมศึกษา และให้ข้าราชการมีทางเลือกจะอยู่ในฐานะข้าราชการต่อไปหรือเป็นพนักงานก็ได้ แต่ทบวงมหาวิทยาลัยยืนยันตามรัฐบาลคือให้มีฐานะเดียวคือเป็นพนักงานเท่านั้น ทำให้เกิดความบาดหมางระหว่างรัฐบาลกับมหาวิทยาลัยหลายแห่ง โดยเฉพาะที่ธนบุรีนั้นมีทั้งข้าราชการและพนักงานส่งผลให้ระบบบริหารลำบาก แต่ที่จุฬามีการบริหารบุคคลคู่ขนานมากกว่า ๘๐ ปีแล้ว และอธิการบดียืนยันว่าสามารถทำได้และให้โอกาสชาวจุฬาฯ เลือกเป็นได้

หากมองในมูมมหาวิทยาลัยใหญ่-เล็กแล้ว จุฬาก็จะเป็นมหาวิทยาลัยที่มีความพร้อมที่สุด เพราะมีผลประโยชน์ของตนเองที่เอื้อในเรื่องทรัพย์สินที่นำมาใช้ในกิจการได้มากกว่าที่อื่นๆ รองลงมาคือมหิดลที่มีทำที่จะออกนอกระบบได้ง่าย เพราะมีศักยภาพบุคลากรและทรัพย์สินไม่น้อยไปกว่าจุฬาฯ มหาวิทยาลัยอื่นๆ พยายามมองว่ามีใครก้าวไปถึงจุดไหนได้บ้างและพยายามปรับกลไกของตน ต่างแต่ที่ว่าความคิดนั้นคิดเสร็จแล้วอาจมีการเปลี่ยนใจได้เมื่อผลกระทบภายนอกเกิดขึ้น วิกฤตที่น่าจะมาจากที่รัฐบาลเกิดปัญหาวิกฤตเศรษฐกิจ ไม่อาจยืนยันการให้เงินอุดหนุนมหาวิทยาลัยเป็นก้อนผูกพันเป็นกองทุนเงินคงต้นและอุดหนุนรายปีมากกว่า ส่วนค่าเล่าเรียนและค่าดำเนินการหารายได้ของแต่ละมหาวิทยาลัยนั้นเชื่อว่าสามารถทำได้ เพราะทุกวันนี้บางมหาวิทยาลัยให้บริการทางวิชาการ และวิจัยได้เงินมากมาย

การขึ้นค่าเล่าเรียนบ้างนั้นจะค่อยๆ เติบโตตามสถานการณ์ เศรษฐกิจที่จะกระทบผู้เรียน ผู้ขอบริการบ้าง

ดังนั้น เรื่องออกนอกระบบมีความเป็นไปได้อย่างสุทธินรี-วลัยลักษณ์ เพียงแค่ที่กังวลคือเรื่องบริหารบุคคลที่อาจารย์กลัวการประเมินผลงาน กลัวความเป็นธรรมของกลุ่มคณะ และความไม่แน่ใจว่าสิ่งที่ก้าวไปสู่การประกันคุณภาพนั้นตนเองจะทำได้เพราะสมใจ หรือเพราะห่วงผลประโยชน์ส่วนตนที่เคยได้จะกระทบตามไปด้วย ตรงนี้คือประเด็นที่ใครจะอยู่สถานภาพไหนก็เกิดขึ้น

ขอฝากขามมหาวิทยาลัยช่วยกันผลักดันมหาวิทยาลัยออกนอกระบบให้ได้ และช่วยกันสร้างระบบการประเมินที่เป็นธรรม ร้องขอรัฐบาลให้มีสำนึกสัญญาให้เงินอุดหนุนดีกว่าจะทุบให้แตกไปเสียทั้งหมด มีความเชื่อว่าพวกเรากลัวการเปลี่ยนแปลงเพราะเกิดความไม่มั่นคงในอาชีพ หากสภามหาวิทยาลัย ผู้บริหารให้ความอบอุ่นใจว่าออกไปแล้วดีและมีความเป็นธรรมอย่างแท้จริง คงจะช่วยให้เกิดความสามัคคีกันมากขึ้น

ประเด็นเป็นข้าราชการหรือพนักงานนั้นขอให้มีทางเลือก คนเข้าใหม่เป็นพนักงาน คนอยากเป็นข้าราชการก็อยู่จนเกษียณก็ตามใจ เพียงเท่านั้นทุกคนจะมีความสุขด้วยกัน

๓๐ กว่าปีที่คิดกันมายังไปไม่ถึงจุดหมาย หากมาคราวนี้แท้จริงกันน่าจะเสียใจด้วยกันทุกฝ่าย รัฐบาลจะปรับปรุงจุดไหนก็ขอให้คิดดู ขามมหาวิทยาลัยพร้อมจะปรับปรุงแต่หากผลออกมาเป็นที่ไม่ประทับใจ นั้นหมายถึงการคืนรนต่อสู้ไม่ต่างกับการต่อสู้เพื่ออิสรภาพเสรีภาพเช่นกัน

ทั้งหมดนี้คือความในใจของกณมหาวิทยาลัยที่ควรค่าแก่การรับฟังนะครับ.

“ซี. ๑๒”